

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1980-1981

25 JUNI 1981

WETSVOORSTEL

houdende wijziging van de artikelen 1 en 2 van de wet van 1 juli 1974 tot wijziging van sommige artikelen van het Burgerlijk Wetboek en van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de echtscheiding

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE ⁽¹⁾
UITGEBRACHT
DOOR DE HEER DEFRAIGNE

DAMES EN HEREN,

Krachtens artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek kan ieder der echtgenoten echtscheiding vorderen op grond van feitelijke scheiding van meer dan tien jaar, indien daaruit de duurzame ontwrichting van het huwelijk blijkt en het toekennen van de echtscheiding op deze grond de materiële toestand van de minderjarige kinderen uit het huwelijk van de echtgenoten geboren of door hen geadopteerd niet op gevoelige wijze verslecht.

Deze bepaling geldt eveneens indien de feitelijke scheiding het gevolg is van de toestand van krankzinnigheid of van diepe geestsgestoordheid van één der echtgenoten.

⁽¹⁾ Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Léon Remacle.

A. — Leden : de heren Bourgeois, François, Grafé, Léon Remacle, Mre Ryckmans-Corin, de heren Suykerbuyk, Uyttendaele, Van Rompaey, Weckx, Willems. — Boel, Brouhon, Bob Cools, Dejardin, Mre Detiège, de heren Jandrain, Van Cauwenberghe. — Defraigne, Mundeeler, Van Belle, Van de Velde. — Havelange. — Baert.

B. — Plaatsvervangers : de heer Aerts, Mre Demeester-De Meyer, de heer Deschamps, Mre Dielens, de heren le Hardy de Beaulieu, Lernoux, Mre Smet, de heren Smets, Steverlynck, Van den Brande, Verhaegen. — Mre Adriaenssens echtg. Huybrechts, de heer Baudson, Mre Brenez, de heren Delizée, Mangelschots, Van Acker, Van Gompel, Vanvelthoven. — Albert Claes, De Winter, Gol, Kempinaire, Verberckmoes. — Mordant, Risopoulos. — Raphaël Declercq, Schiltz.

Zie :

393 (1979-1980) :

— N° 1 : Wetsvoorstel.

Chambre des Représentants

SESSION 1980-1981

25 JUIN 1981

PROPOSITION DE LOI

modifiant les articles 1 et 2 de la loi du 1er juillet 1974 modifiant certains articles du Code civil et du Code judiciaire relatifs au divorce

RAPPORT

FAIT
AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE ⁽¹⁾
PAR M. DEFRAIGNE

MESDAMES, MESSIEURS,

En vertu de l'article 232 du Code civil, chacun des époux peut demander le divorce pour cause de séparation de fait depuis plus de dix ans s'il ressort de cette situation que la décision des époux est irrémédiable et que l'admission du divorce sur cette base n'aggrave pas de manière notable la situation matérielle des enfants issus du mariage des époux ou adoptés par eux.

Cette disposition vaut également si la séparation de fait est la conséquence d'un état de démence ou d'un état de grave déséquilibre mental.

⁽¹⁾ Composition de la Commission :

Président : M. Léon Remacle.

A. — Membres : MM. Bourgeois, François, Grafé, Léon Remacle, Mre Ryckmans-Corin, MM. Suykerbuyk, Uyttendaele, Van Rompaey, Weckx, Willems. — Boel, Brouhon, Bob Cools, Dejardin, Mre Detiège, MM. Jandrain, Van Cauwenberghe. — Defraigne, Mundeeler, Van Belle, Van de Velde. — Havelange. — Baert.

B. — Suppléants : M. Aerts, Mre Demeester-De Meyer, M. Deschamps, Mre Dielens, MM. le Hardy de Beaulieu, Lernoux, Mre Smet, MM. Smets, Steverlynck, Van den Brande, Verhaegen. — Mre Adriaenssens épouse Huybrechts, M. Baudson, Mre Brenez, MM. Delizée, Mangelschots, Van Acker, Van Gompel, Vanvelthoven. — Albert Claes, De Winter, Gol, Kempinaire, Verberckmoes. — Mordant, Risopoulos. — Raphaël Declercq, Schiltz.

Voir :

393 (1979-1980) :

— N° 1 : Proposition de loi.

De heer Boel stelt voor die termijn van tien op vijf jaar te brengen.

Uit een vergelijking met een aantal buitenlandse wetgevingen blijkt dat de door onze wetgeving opgelegde termijn langer is dan de meeste termijnen die in onze buurlanden van kracht zijn.

Zo bepaalt de Duitse wetgeving (Bondsrepubliek Duitsland) dat echtscheiding kan worden toegestaan na drie jaar feitelijke scheiding.

Feitelijke scheiding gedurende een bepaald aantal jaren is een reden tot echtscheiding, met name in Noorwegen (twee jaar), in Zweden (drie jaar) en in Portugal (tien jaar).

In de Nederlandse, de Poolse en de Tsjechische wetgeving wordt de duurzame en onomkeerbare ontwijking aanvaard als het enige motief van echtscheiding (in Nederland, na één jaar huwelijk); de feitelijke scheiding kan worden ingeroepen als voornaamste bewijs van het mislukken van het huwelijk.

Tijdens de bespreking van de wet van 1 juli 1974 tot wijziging van sommige artikelen van het Burgerlijk Wetboek en van het Gerechtelijk Wetboek (*Parlementaire Handelingen* van 27 juni 1974, blz. 759) hebben de voorstanders van een termijn van vijf jaar hun standpunt niet verder verdedigd om zo spoedig mogelijk een oplossing te kunnen geven aan dui-zenden dringende gevallen.

Ook Minister Vanderpoorten beriep zich op de urgentie en verklaarde dat de leden die van oordeel waren dat deze bepaling moest gewijzigd worden, in de toekomst wetsvoorstellen zouden kunnen indienen.

Diverse leden spreken de mening uit dat het hier om een gelukkig initiatief gaat, dat op zijn tijd komt zeven jaar na de goedkeuring van de wet van 1 juli 1974. Weliswaar werden de problemen van heel wat personen geregeld op grond van voornoemde wet, die een oplossing bracht voor talrijke huwelijksconflicten waarbij ofwel de door de wet vereiste redenen ontbraken, ofwel het bewijs niet kon worden geleverd of nog waarbij een van de echtgenoten zich principeel tegen de echtscheiding verzette, maar toch betekent dit wetsvoorstel een nieuwe grondige verbetering in de toestand van heel wat personen.

Er moet immers een oplossing worden gevonden voor de nog bestaande treurige toestanden die ten minste een van de bij het conflict betrokken echtgenoten ertoe verplichten, gedurende tien jaar, in concubinaat te leven vooraleer zijn toestand te kunnen regulariseren. Het menselijk aspect mag niet uit het oog worden verloren: een zo lange termijn heeft immers een weerslag op heel wat aspecten van het echtelijke leven. Voor echtscheidingen b.v. ligt de kritieke leeftijd tussen 27 en 30 jaar; de onwettig samenwonende partners moeten dus soms wachten tot ze 40 jaar zijn om wettige kinderen te kunnen krijgen.

Er zij met nadruk op gewezen dat, indien de echtgenoten daadwerkelijk sedert ten minste vijf jaar gescheiden leven, de mislukking van hun huwelijk niet meer moet worden bewezen, en het is ondenkbaar dat de echtgenoot die aan de echtelijke samenleving een einde heeft gemaakt, tussen het zesde en het tiende jaar naar de echtelijke woning zal terugkeren. Hoop op verzoening is er niet meer na jaren van wrok en onverschilligheid en de in de streek gelaten echtgenoot heeft er geen belang bij dat een toestand die voor hem (haar) geen enkel voordeel biedt, bestendigd wordt.

Derhalve is er geen enkele menselijke, juridische of sociale reden, waarom de termijn niet van tien op vijf jaar zou worden gebracht.

De aandacht wordt nog gevestigd op het feit dat Italië, na gedurende jaren te hebben geweigerd de echtscheiding

M. Boel propose de ramener le délai de 10 à 5 ans.

La comparaison avec les différentes législations étrangères démontre que le délai prévu par notre législation est supérieur à la plupart des délais en vigueur dans les pays voisins.

La législation allemande (République fédérale d'Allemagne) prévoit par exemple que le divorce peut être accordé après trois années de séparation.

La séparation de fait pendant un certain nombre d'années constitue un motif de divorce, notamment en Norvège (deux ans), en Suède (trois ans) et au Portugal (dix ans).

Les législations néerlandaise, polonaise et tchécoslovaque acceptent la désunion profonde et irréversible comme constituant le seul motif de divorce (aux Pays-Bas, après une année de mariage); la séparation de fait peut être invoquée comme preuve principale de la dislocation du mariage.

Lors de la discussion de la loi du 1er juillet 1974 modifiant certains articles du Code civil et du Code judiciaire (*Annales* du 27 juin 1974, p. 759), les partisans d'un délai de 5 ans n'ont pas persévéré dans la défense de leur point de vue afin de permettre au plus tôt la solution de milliers de cas urgents.

Le Ministre Vanderpoorten invoqua également l'urgence et déclara que les membres qui estimaient que cette disposition devait être modifiée pourraient dans l'avenir déposer des propositions de loi dans ce sens.

Plusieurs membres estiment que cette disposition est une mesure heureuse qui intervient utilement sept ans après l'adoption de la loi du 1er juillet 1974. En effet, s'il est vrai que de nombreuses personnes ont vu leurs problèmes résolus, du fait de l'adoption de cette loi qui a apporté une solution aux nombreux conflits conjugaux où soit les griefs étaient absents, soit les preuves ne pouvaient être établies, ou soit encore un des conjoints s'opposait par principe au divorce, la proposition apporte encore une amélioration sensible à la vie de nombreuses personnes.

Il faut en effet pouvoir résoudre les situations regrettables qui existent encore et qui sont nées de l'obligation pour un au moins des époux en conflit de vivre en concubinage pendant 10 ans avant de pouvoir régulariser sa situation. L'aspect humain ne peut être négligé; un délai aussi long a en effet des répercussions sur divers aspects de la vie des conjoints. Par exemple, l'âge critique des divorces se situant entre 27 et 30 ans, les couples constitués illégalement doivent attendre d'avoir 40 ans pour pouvoir avoir des enfants légitimes.

Il faut insister sur le fait que lorsque des époux sont effectivement séparés depuis au moins cinq ans, la notion d'échec n'est plus à démontrer et il est vain d'imaginer que l'époux ayant mis un terme à la vie commune puisse rejoindre le foyer conjugal entre la sixième et la dixième année. Les espoirs d'une réconciliation après des années de rancœur et d'indifférence ne seront pas rencontrés et le conjoint abandonné n'a aucun intérêt à perpétuer une situation qui ne lui apporte rien.

Il n'y a par conséquent aucune raison humaine, juridique ou sociale pour ne pas ramener le délai existant de 10 ans à cinq ans.

L'attention est encore attirée sur le fait qu'après avoir pendant des années refusé d'accepter l'idée du divorce,

te aanvaarden, in zijn wetten een bepaling heeft opgenomen die echtscheiding na een scheiding van vijf jaar mogelijk maakt.

Het argument dat de sociale noodzaak boven de andere overwegingen moet primeren bij het onderzoek van de factoren die in aanmerking komen om de wijziging van de wet te bepalen, is bijgevolg voldoende gestaafd.

Een lid staat persoonlijk een kortere termijn voor. Hij kant zich tegen de termijn van drie jaar, die onder verwijzing naar de Duitse wet voorgesteld is bij de bespreking van de wet van 1 juli 1974; hij is voorstander van een termijn van vijf jaar, die hem een behoorlijk gemiddelde lijkt. Toch vraagt hij zich af hoe het staat inzake erfrecht wanneer wettige kinderen samen met in overspel verwekte natuurlijke kinderen opkomen bij een nalatenschap. Die zaak zal weliswaar haar beslag krijgen in het kader van het wetsontwerp tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de afstamming en de adoptie (*Stuk Senaat n° 305/1, 1977-1978*).

Er wordt opgemerkt dat de vermindering van de termijn van tien tot vijf jaar niets aan de bescherming van de minderjarige kinderen verandert.

Een lid vraagt aan de Minister enige toelichting over de ervaring met de wet van 1 juli 1974. Het ware nuttig het advies van de procureurs-generaal over de toepassing van de wet te kennen, bij voorbeeld wat het bewijs van de scheiding sedert tien jaar betreft. De criteria inzake bewijs van die scheiding kunnen verschillen.

Met de moeilijkheden bij de toepassing van het criterium van de tien jaar moet immers rekening worden gehouden voor zover ze door een verkorting van de termijn nog kunnen toenemen. Gaat men immers de moeilijkheden van de bewijsvoering niet verhogen door de termijn in te korten? Het lijkt alleszins gemakkelijker een scheiding van tien jaar te bewijzen dan een van vijf jaar. Statistische gegevens zouden ook moeten worden verstrekt in verband met het aantal verzoekschriften dat op grond van artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek werd ingediend, en het aantal echtscheidingen dat op diezelfde grond werd uitgesproken.

Er wordt gerepliceerd dat de vorige spreker wel gelijk heeft wanneer hij statistieken vraagt, maar dat het advies van de procureurs-generaal niet vereist is. Alleen de Commissie is immers bevoegd om te oordelen of het al dan niet opportuun is de voorgestelde wijziging door te voeren.

Verder moet worden aangestipt dat de toepassing van de wet vrijwel geen problemen meer oplevert; zo wordt feitelijke scheiding voldoende bewezen aan de hand van de inschrijving in het bevolkingsregister en raden de advocaten hun cliënten die op grond van artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek uit de echt willen scheiden, aan om de verandering van hun verblijfplaats vooraf bij de gemeente te melden.

De Minister verklaart dat hij geen bezwaar heeft tegen het voorstel van de heer Boel en hij stemt er zonder voorbehoud mee in. Volgens de statistieken inzake het aantal verzoekschriften en echtscheidingen op grond van feitelijke scheiding van meer van tien jaar (zie bijlage) heeft de wet van 1 juli 1974 tot wijziging van sommige artikelen van het Burgerlijk Wetboek en van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de echtscheiding slechts een beperkte invloed gehad en was ze zeker geen sprong in het onbekende, zoals sommigen vreesden. Bovendien moet worden geconstateerd dat de toeneming van het aantal echtscheidingen, van 4 500 in 1960 tot 13 645 in 1978, te wijten is aan de aanzienlijke stijging van het aantal echtscheidingen op grond van bepaalde feiten en niet aan de wet van 1 juli 1974.

L'Italie a inséré dans sa législation une disposition permettant le divorce après une séparation de cinq ans.

L'argument selon lequel la nécessité sociale doit primer les autres considérations lors de l'examen des facteurs entrant en ligne de compte pour déterminer la modification est donc suffisamment démontré.

Un membre est personnellement favorable à un délai plus court. S'il conteste le délai de 3 ans proposé par référence à la législation allemande lors de la discussion de la loi du 1er juillet 1974, il se rallie au délai de 5 ans, qui lui semble une bonne moyenne. Il s'interroge cependant sur le problème de la concurrence au point de vue successoral entre les enfants légitimes et les enfants naturels adultérins. Le problème sera, il est vrai, résolu dans le cadre du projet de loi modifiant diverses dispositions légales relatives à la filiation et à l'adoption (*Doc. du Sénat, n° 305/1, 1977-1978*).

La remarque est faite qu'en ce qui concerne la protection des enfants mineurs, la réduction du délai de 10 ans à 5 ans ne change en rien leur situation.

Un membre demande au Ministre d'apporter des informations en ce qui concerne l'expérience de la loi du 1er juillet 1974. Il serait utile d'avoir les avis des procureurs généraux sur l'application de la loi en ce qui concerne par exemple la preuve de la séparation depuis dix ans. Les critères d'admission de la preuve de la séparation ont pu varier.

Les difficultés dans l'application du critère des 10 ans doivent en effet être prises en considération dans la mesure où elles peuvent être accrues par l'adoption d'un délai plus réduit. N'augmente-t-on pas en effet les difficultés de preuve en réduisant le délai? Il semble en effet qu'il soit plus facile de prouver une séparation de 10 ans qu'une séparation de 5 ans. Des données statistiques devraient également être apportées en ce qui concerne le nombre de requêtes introduites sur base de l'article 232 du Code civil et le nombre de divorces obtenus sur cette base.

La remarque est faite que si l'on peut suivre l'intervenant en ce qui concerne les statistiques demandées, l'avis des procureurs généraux n'est pas requis. En effet seule la commission est compétente pour juger de l'opportunité d'apporter ou non la modification proposée.

Par ailleurs, il faut noter que l'application de la loi ne pose plus guère de problème par exemple en ce qui concerne la preuve de séparation de fait, l'inscription au registre de la population est déterminante et les avocats conseillent à leurs clients, voulant divorcer sur base de l'article 232 du Code civil, de signaler au préalable leur changement de résidence à la commune.

Le Ministre déclare n'avoir aucune objection à l'encontre de la proposition de M. Boel et s'y rallie sans réserve. La loi du 1er juillet 1974 modifiant certains articles du Code civil et du Code judiciaire, relatifs au divorce n'a eu, comme il ressort des statistiques concernant le nombre de requêtes et de divorces pour cause de séparation de fait de plus de 10 ans (voir annexe), qu'un impact réduit et n'a pas constitué la grande aventure que d'aucuns craignaient. Il faut constater de surcroît que l'augmentation du nombre de divorces de 4 500 en 1960 à 13 645 en 1978 est due à un accroissement considérable des divorces pour cause déterminée et non aux conséquences de la loi du 1er juillet 1974.

Voorts verheugt de Minister er zich over dat de Belgische wetgeving weldra de vergelijking met de andere Europese landen zal kunnen doorstaan. In dit verband geeft hij een overzicht van de verschillende systemen.

Duitsland :

scheiding van 3 jaar, onenigheid tussen de echtgenoten moet duurzaam zijn en inhouden dat samenleving onmogelijk is geworden.

Oostenrijk :

scheiding van 3 jaar — duurzame onenigheid.

Denemarken :

scheiding van 3 jaar wegens gebrek aan verstandhouding.

Spanje :

wetsontwerp op de echtscheiding — feitelijke scheiding van 5 jaar.

Frankrijk :

feitelijke scheiding van meer dan 6 jaar.

Groot-Hertogdom Luxemburg :

feitelijke scheiding sinds ten minste 3 jaar - duurzame onenigheid.

Noorwegen :

1. feitelijke scheiding gedurende twee jaar, zonder dat de echtgenoten opnieuw zijn gaan samenwonen;
2. verdwijning zonder bericht te laten gedurende drie jaar.

Nederland :

duurzame onenigheid waardoor samenleving onmogelijk is geworden.

Portugal :

1. feitelijke scheiding gedurende zes opeenvolgende jaren;
2. afwezigheid gedurende een periode van ten minste vier jaar, waarbij de afwezige geen nieuws laat weten.

Zwitserland :

grondige verstoring van de echtelijke relatie; de onenigheid moet zo sterk zijn dat men van de echtgenoten redelijkerwijze niet kan vragen dat ze de echtelijke gemeenschap voortzetten.

Turkije :

onenigheid tussen de echtgenoten, grondige verstoring van de echtelijke relatie.

**

De commissie is eenparig van mening dat het voorstel zonder voorbehoud moet worden aangenomen.

Er wordt evenwel voorgesteld de vorm te wijzigen om louter wetstechnische redenen.

De tekst wordt gewijzigd als volgt :

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 1270bis van het Gerechtelijk Wetboek.

En outre, le Ministre se réjouit que la Belgique connaîtra bientôt une situation semblable aux autres pays européens. Il rappelle à cet égard la situation en droit comparé.

Allemagne :

séparation de 3 ans, la désunion des époux doit être irrémédiable et rendre impossible la reprise de la vie commune.

Autriche :

séparation de 3 ans, désunion irrémédiable.

Danemark :

séparation de 3 ans pour mésentente.

Espagne :

projet de loi sur le divorce, séparation de fait de 5 ans.

France :

séparation de fait de plus de 6 ans.

Grand-Duché de Luxembourg :

séparation de fait depuis au moins 3 ans, désunion irrémédiable.

Norvège :

1. abandon pendant 2 ans sans que la cohabitation ait été reprise ultérieurement;
2. disparition sans laisser de nouvelles pendant 3 ans.

Pays-Bas :

désunion durable rendant la reprise de la vie en commun impossible.

Portugal :

1. séparation de fait pendant 6 années consécutives;
2. absence, sans qu'il y ait de nouvelles de l'absent, pour une période non inférieure à 4 ans.

Suisse :

altération profonde du lien conjugal, la désunion doit être si profonde que la continuation de la communauté conjugale ne peut plus être raisonnablement imposée aux époux.

Turquie :

désunion des conjoints, altération profonde du lien conjugal.

**

L'ensemble de la commission estime que la proposition doit être acceptée sans réserve.

Il est cependant suggéré d'en modifier la forme afin de se conformer à des impératifs d'ordre purement légistique.

Le texte est modifié comme suit :

Proposition de loi modifiant l'article 232 du Code civil et l'article 1270bis du Code judiciaire.

Artikel 1.

In artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek, ingevoegd bij de wet van 1 juli 1974, worden de woorden « tien jaar » telkens vervangen door de woorden « vijf jaar ».

Art. 2.

In artikel 1270bis van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd bij de wet van 1 juli 1974, worden de woorden « tien jaar » vervangen door de woorden « vijf jaar ».

De twee artikelen en het wetsvoorstel worden eenparig aangenomen.

De Rapporteur,
J. DEFRAIGNE.

De Voorzitter,
L. REMACLE.

Article 1.

A l'article 232 du Code civil, inséré par la loi du 1er juillet 1974, les mots « dix ans » sont remplacés chaque fois par les mots « cinq ans ».

Art. 2.

A l'article 1270bis du Code judiciaire, inséré par la loi du 1er juillet 1974, les mots « dix ans » sont remplacés par les mots « cinq ans ».

Les deux articles et la proposition de loi sont adoptés à l'unanimité.

Le Rapporteur,
J. DEFRAIGNE.

Le Président,
L. REMACLE.

TEKST
AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

(*Nieuw opschrift*)

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 1270bis van het Gerechtelijk Wetboek.

Artikel 1.

In artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek, ingevoegd bij de wet van 1 juli 1974, worden de woorden « tien jaar » telkens vervangen door de woorden « vijf jaar ».

Art. 2.

In artikel 1270bis van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd bij de wet van 1 juli 1974, worden de woorden « tien jaar » vervangen door de woorden « vijf jaar ».

TEXTE
ADOPTE PAR LA COMMISSION

(*Nouvel intitulé*)

Proposition de loi modifiant l'article 232 du Code civil et l'article 1270bis du Code judiciaire.

Article 1.

A l'article 232 du Code civil, inséré par la loi du 1er juillet 1974, les mots « dix ans » sont remplacés chaque fois par les mots « cinq ans ».

Art. 2.

A l'article 1270bis du Code judiciaire, inséré par la loi du 1er juillet 1974, les mots « dix ans » sont remplacés par les mots « cinq ans ».

BIJLAGE

ANNEXE

Statistieken betreffende het aantal verzoekschriften en echtscheidingen op grond van meer dan 10 jaar feitelijke scheiding (art. 232 van het Burgerlijk Wetboek).

Statistiques concernant le nombre de requêtes et de divorces pour cause de séparation de fait de plus de 10 ans (art. 232 du Code civil).

	Periode — Période	Verzoekschriften — Requêtes	Vonnissen — Jugements
I. — Hof van beroep te Bergen. — Cour d'appel de Mons :			
Doornik. — Tournai	(1.2.75 - 30.4.81)	236	181
Charleroi	(1.2.75 - 30.4.81)	586	542
Bergen. — Mons	De statistieken betreffende dit arrondissement zijn nog niet beschikbaar. — <i>Les statistiques concernant cet arrondissement ne sont pas encore disponibles.</i>		
II. — Hof van beroep te Luik. — Cour d'appel de Liège :			
Luik. — Liège	(1.2.75 - 18.5.81)	900	672
Hoei. — Huy	(1.2.75 - 25.5.81)	95	91
Verviers	(1.2.75 - 8.5.81)	106	102
Dinant	(1.2.75 - 30.4.81)	71	63
Aarlen. — Arlon	(1.2.75 - 12.5.81)	31	29
Neufchâteau	(1.2.75 - 7.5.81)	26	24
Marche-en-Famenne	(1.2.75 - 11.5.81)	12	9
Namen. — Namur	De statistieken betreffende dit arrondissement zijn nog niet beschikbaar. — <i>Les statistiques concernant cet arrondissement ne sont pas encore disponibles.</i>		
III. — Hof van beroep te Gent. — Cour d'appel de Gand :			
Gent. — Gand	(1.2.75 - 30.4.80)	359	327
Dendermonde	(1.2.75 - 1.5.81)	239	228
Oudenaarde. — Audenarde	(1.2.75 - 30.4.81)	63	58
Brugge. — Bruges	(1.2.75 - 1.5.81)	190	—
Kortrijk. — Courtrai	(1.2.75 - 6.5.81)	185	133
Ieper. — Ypres	(1.2.75 - 1.5.81)	48	45
Veurne. — Furnes	De statistieken betreffende dit arrondissement zijn nog niet beschikbaar. — <i>Les statistiques concernant cet arrondissement ne sont pas encore disponibles.</i>		
IV. — Hof van beroep te Antwerpen. — Cour d'appel d'Anvers :			
Mechelen. — Malines	(1.2.75 - 12.5.81)	143	109
Turnhout	(1.2.75 - 12.5.81)	76	46
Antwerpen. — Anvers	(1.2.75 - 12.5.81)	637	256
Hasselt	(1.2.75 - 12.5.81)	75	45
Tongeren. — Tongres	(1.2.75 - 12.5.81)	114	100
V. — Hof van beroep te Brussel. — Cour d'appel de Bruxelles :			
Brussel. — Bruxelles	(1.2.75 - 31.12.80)	1 283	992
Leuven. — Louvain	(1.2.75 - 31.12.80)	—	144
Nijvel. — Nivelles	(1.2.75 - 31.12.80)	± 90	± 60